

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Δήμητρα-Ιουλία Πίκουλα

ΤΜΗΜΑ: Α3

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Βασιλική
Κατσικώστα

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ: 24/4/21

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.1 ΤΙ ΕΙΝΑΙ

1.2 ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ

1.3 ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΧΗΡΟΝΟΥΜΕ

1.4 ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

1.1

Τι είναι τα πνευματικά δικαιώματα;

Κάθε πρόσωπο που έχει μία ιδέα και θέλει να την προστατεύσει αλλά και να την εκμεταλλευθεί μπορεί να την κατοχυρώσει αλλά και να απαγορεύσει σε άλλα πρόσωπα να την αντιγράψουν. Το ίδιο ισχύει και για τις ονομασίες και τις ενδείξεις που χρησιμοποιεί στην επιχείρησή του (ταμπέλες) ή και στα προϊόντα/υπηρεσίες του.

Ποιοι τύποι έργων υπόκεινται στα πνευματικά δικαιώματα;

Η κατοχή πνευματικών δικαιωμάτων παρέχει στον κάτοχο το αποκλειστικό δικαίωμα για το έργο, με μερικές εξαιρέσεις. Όταν ένα άτομο δημιουργεί ένα πρωτότυπο έργο, το οποίο έχει αποτυπωθεί σε ένα υλικό μέσο, τότε αποκτάει αυτόματα την κατοχή των πνευματικών δικαιωμάτων αυτού του έργου.

Πολλοί τύποι έργων είναι κατάλληλοι για προστασία πνευματικών δικαιωμάτων, για παράδειγμα:

- Ηχητικά και οπτικά έργα, όπως τηλεοπτικές εκπομπές, ταινίες και ηλεκτρονικά βίντεο
- Ηχογραφήσεις ήχου και μουσικές συνθέσεις
- Γραπτά έργα, όπως διαλέξεις, άρθρα, βιβλία και μουσικές συνθέσεις
- Οπτικά έργα, όπως εικόνες, αφίσες και διαφημίσεις
- Παιχνίδια βίντεο και λογισμικό υπολογιστή
- Θεατρικά έργα, όπως παραστάσεις και μιούζικαλ

1.2

Σε τι χρησιμεύουν;

Ο ένας, ανθρωπιστικός και ιδεαλιστικός, συνδέεται με τις θεωρίες περί φυσικού δικαίου. Σύμφωνα με αυτόν ο δημιουργός έχει έναν ιδιαίτερο ψυχικό δεσμό με το δημιούργημά του, ο οποίος είναι αναπαλλοτρίωτος και τον οποίο ο νόμος οφείλει να αναγνωρίσει. Ως πρότυπο έχει αυτή η θεωρία κυρίως το μοναχικό δημιουργό, ο οποίος δημιουργεί τέχνη για βιοπορισμό και η πολιτεία έχει υποχρέωση να του δώσει το δικαίωμα να εκμεταλλεύεται κατ' αποκλειστικότητα το έργο του. Ο δημιουργός είναι πάντα φυσικό πρόσωπο. Αυτή η οπτική γωνία επιβάλλει ρυθμίσεις που προστατεύουν το δημιουργό και από αυτούς στους οποίους ο ίδιος αναθέτει την οικονομική εκμετάλλευση του έργου του (εκδότες, παραγωγούς), γιατί εξαρτάται από αυτούς και τους έχει ανάγκη προκειμένου να επιβιώσει

1.3

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΧΗΡΟΝΟΥΜΕ;

Η κτήση του δικαιώματος του δημιουργού στο έργο του είναι αυτοδίκαιη, τη στιγμή της δημιουργίας, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Οι πνευματικοί δημιουργοί **με τη δημιουργία του έργου**, αποκτούν πάνω σ' αυτό Πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (Ηθικό δικαίωμα).

1.4

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Η δημιουργία του μορφώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας και η νομική της προστασία είναι σχετικά πρόσφατες και ανάγονται στον 18ο αιώνα. Πρόδρομος της προστασίας ήταν η απονομή προνομίων σε τυπογράφους, αρχικά στη Βενετία από το 1469 και αργότερα και σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη. Τα προνόμια αυτά αφορούσαν όμως την προστασία του τυπογράφου (προστασία της οικονομικής επένδυσης) από ανατυπώσεις φιλολογικών και μουσικών έργων από τρίτους και όχι την προστασία του δημιουργού, ενώ σύντομα κατέληξαν να γίνουν όργανο της λογοκρισίας εκ μέρους των ηγεμόνων στα εκδιδόμενα έργα. Πρώτος νόμος που αναγνώρισε δικαίωμα στον δημιουργό ήταν ο αγγλικός *"Act for the Encouragement of Learning, by vesting the Copies of Printed Books in the Authors or purchasers of such Copies, during the Times therein mentioned"* (Act 8 Anne C 19) του 1710 επί βασιλείας της Άννας, ο οποίος απένεμε αποκλειστικό δικαίωμα στον δημιουργό επί του έργου του διάρκειας 14 ετών από τη δημοσίευση του έργου με δυνατότητα παράτασης για άλλα τόσα, εφ' όσον ζούσε ακόμη. Αποφασιστική ώθηση έδωσε η Γαλλική Επανάσταση, η οποία συνέδεσε την πνευματική ιδιοκτησία με το φυσικό δίκαιο: αναγνώρισε ότι ο δημιουργός έχει θεμελιώδες δικαίωμα στο έργο του, το οποίο ο νόμος οφείλει να προστατεύσει. Ως συνέπεια αυτής της αντίληψης θεσπίστηκαν δύο νόμοι το 1791 και το 1793 αντίστοιχα. Στη συνέχεια κατά τον 19ο αι. υιοθετήθηκαν σε πολλά ευρωπαϊκά κράτη συναφείς νομοθεσίες, ενώ πολλοί διανοούμενοι και λογοτέχνες κατέβαλαν προσπάθειες ενίσχυσης και εμπέδωσης του θεσμού· ο Βικτόρ Ουγκώ μάλιστα ίδρυσε τη Διεθνή Φιλολογική και Καλλιτεχνική Ένωση, η οποία είναι ακόμη και σήμερα ενεργή στον τομέα αυτόν διεθνώς. Η διεθνής αυτή τάση αναγνώρισης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας οδήγησε το 1886 στην υπογραφή της Διεθνούς Σύμβασης της Βέρνης, καθιστώντας την πνευματική ιδιοκτησία αντικείμενο διεθνούς προστασίας.